

Het ongeschreven boek

Voorwoord

Het ongeschreven boek heeft natuurlijk geen schrijver.

Het boek geloof in de fictieve werkelijkheid van de lezer.

Jouw fictieve gedachten is de werkelijkheid van het moment.

Als we dingen niet wetenschappelijk kunnen onderbouwen bestaat het niet, vreemd!

Er zijn vele dingen die we niet kunnen zien of horen maar ze zijn er wel, bv. het magnetische veld en andere stralingen, div. lichtsoorten, het geloven in iets is al genoeg, dus waarom zou er geen tweede dimensie kunnen zijn.

Het boek geloof in jouw onzichtbare vriend of vriendinnetje

Het boek geloof in jouw (dag)dromen

Het boek geloof in jouw vriendschap met elfen, feeën en anderen identiteiten.

Het boek geloof in paarse koeien, pratende dieren, treurende bomen en andere werelden.

Geloof jij het boek?

Hoe dan ook, ik ben niet werkelijk jouw verhalen verteller.

Jij ben je eigen verhalen maker, jij beleeft het boek op jou manier, alleen doordat jij het boek leest komt dit boek tot leven.

Bestaat fictie, en als fictie bestaat is dat dan niet een vorm van de werkelijkheid?

Laten we samen het boek aanvullen, met jouw fictieve gedachten.

Reis met het boek door mijn wereld

Vrienden in het boek

naam betekenis

Aristoteles

(de beste tot het eind)

Frans

(de helper)

De ouders van Frans

Opa

?

Oma

?

Jorgos de zanger

(landbouwer)

Jorgos vader van Arie

Maria

(meerdere)

Christina

(christen)

Skilo de hond

(hond)

Jorgos een van de drie broers

(bewerker van het land)

Alexander

(mensen redder)

Nicolaas

(overwinning van het volk)

De 12 Griekse Olympische Goden

Nimf Echo

Mythische wezens

De lezer

1

De schoolvakantie was weer begonnen, wat gelijk stond aan avontuur.
Frans en Arie, beide rond de 14 jaar waren beste vrienden, Arie was Frans zijn Griekse vriend.
Nou ja Arie, iedereen noemden hem Arie, kort voor Aristoteles.
Ze rende na de laatste schoolbel snel naar het huis van Arie, waar de koffers voor de vakantie al klaar en gepakt stonden..... eindelijk.
Ze moesten wel voorslapen want om één uur 's nachts werden de jongens opgehaald door Frans z'n ouders, om op Schiphol het vliegtuig te pakken naar het zonnige Rhodos!
Jorgos, de vader van Arie had buiten in de tuin een tafel vol eten klaar staan, zoals dat bij de Grieken gewoon is.
Er stonden heerlijke gehaktballetjes in tomatensaus, stifado, frietjes, feta kaas, olijven, pasteitjes, saganaki en nog veel meer van dat lekkers op tafel, aanvalluuuhhhhhh!
De overheerlijke Griekse geuren hadden een enorme aantrekkingskracht, watertandend gingen de jongens aan tuintafel zitten, met het mes en vork in de aanslag.
Tijdens het eten vertelde Jorgos weer een van de Griekse mythes, als Jorgos eenmaal begon te vertellen namen de verhalen je mee naar zijn zonnige Griekenland.
Griekenland, waar de zee en hemel blauw is, waar ezeltjes nog door de straten dwaalden, de mensen vriendelijk waren en vrijheid aan je voeten lag.
Het land gevuld met tempels, olijfbomen, bergen, grotten en krekels, het land waar ze het leven nog vierde.
Ditmaal ging de mythe over een boek wat Jorgos weer van z'n vader had gekregen.
Het boek ging van vader op zoon, het was al heel veel jaren in de familie.
De mythe ging dat het boek afkomstig was van de Griekse Goden, het boek had een magisch doel en magische krachten.

Normaal waren de mythes die Jorgos vertelde mooie spannende verhalen "sage" maar ditmaal lag Jorgos tijdens het vertellen van het verhaal een boek op tafel.
Het was een schitterend boek van oud papyrus, met een bruine leren gehavende kaft, met op de voorkant een koperen plaat waar de afbeelding van Johanniters was ingegraveerd.
De Johanniters die behoorde tot een christelijke ridderorde uit de 15^e eeuw.
Het was een zeer oud boek, gevonden in de 16^e eeuw, de geur van oud leer en de muffe lucht van het oude papyrus kwamen je tegemoet.
Het was een bijzonder magische boek, de mythen ging zij die het boek konden beleven zouden geholpen worden door het boek bij het zoeken naar de schat, om daarna de schat weg te geven "te delen" om zo zelf ware rijkdom te ervaren.
Tot nu toe was het nog niemand gelukt dit boek te beleven, Jorgos wens was om het boek terug te brengen naar het mooie Griekse eiland Rhodos, waar het boek ooit was ontstaan.
Alleen daar zou het boek z'n geheimen prijsgeven, zodat de schat gevonden zou worden en de magie zijn werk kon gaan doen.
Jorgos gaf het boek aan de jongens, wees er heel zuinig op jongens, nieuwsgierig pakte de jongens het boek met beide handen aan.
Ze sloegen het boek open en twee verbaasde gezichten keken Jorgos aan, maar? ...Maar Jorgos, de bladzijden zijn allemaal leeg, er staat niets in hoe kunnen we het dan lezen?
Luister goed jongens, het boek kan alleen gelezen worden door jongeren die een moedig en zuiver hart hebben.

En alleen op het eiland waar het boek ontstaan is, zo heeft elk eiland z'n eigen boek. Let wel zei Jorgos, het boek moet worden beleefd niet gelezen, daarom is het boek een ongeschreven boek.

Ik beleef het boek anders dan jullie, waar ik links gaat gaan jullie misschien rechts, het boek zal zich herschrijven naar jullie avontuur.

Met elke dag dat het boek dichterbij zijn maker komt, en naarmate de raadsels verder en verder worden opgelost, verschijnen de woorden één voor één weer op de bladzijden.

Zoals ik al zei, het is een zeer magisch boek, het enige wat ik jullie kunt vertellen is dat het boek zich alleen laat lezen in Griekenland, waar het ooit gemaakt is.

Jorgos vertelde verder, bij de kaap Fourni op Rhodos staat een verlaten wachttorens, beneden in de rotswanden zijn oude grotten.

Nadat je de juiste grot gepasseerd bent zou de veerman Charon jullie verder helpen.

Mijn vriend Spiros en ik hebben jaren lang naar de veerman en de grot gezocht als kind, maar heb hem nooit kunnen vinden.

Nu is het aan jullie om de woorden weer één voor één in het boek terug te krijgen en het raadsel van het boek op te lossen.

Dan zal de schat gevonden worden om hem daarna weer weg te geven, waarna je beloond zult worden met werkelijke rijkdom.

Ondertussen was het tijd geworden voor Frans en Arie om naar bed te gaan, morgen was het de grote dag..... nou ja morgen, over 6 uurtjes werden ze al weer opgehaald.

Al gapend slenterde de jongens de trap op naar de zolder waar de logeerkamer was.

Daar stonden twee blauwe met witte "de Griekse kleuren" bedden voor de jongens klaar.

Naast de bedden stonden twee witte kasten, de ene vol boeken met verhalen, mythes en oude landkaarten uit een Grieks verleden.

De andere kast stond vol herinneringen van eerdere avontuurlijke vakanties van de jongens.

Een kant van de kamer was behangen met oude zwart-wit foto's van Arie zijn familie uit Griekenland, met trots daar tussen de blauw met witte Griekse vlag.

Trots vertelde Arie wie iedereen was, zijn opa, oma, nichten en neefjes, ooms en tantes.

Op de foto's stond ook de boerderij van zijn opa en oma, zo'n echt klein Grieks boerderijhuisje, helemaal wit van buiten met van die blauwe luikjes voor de ramen, en rode dakpannen, met naast de boerderij een houtoven.

Voor het huis was een groene weiden vol met wilde bloemen speciaal voor opa z'n bijen, met hier en daar citroen, olijf en sinaasappelbomen.

Onder de bomen stonden twee lange houten tafels met aan iedere kant een lange houten bank, waar familie en vriend aan aten, verhalen werden verteld en feest gevierd werd.

Achter het huisje tegen de berg aan liepen de geitjes gewoon vrij rond, twee ezeltjes stonden naast elkaar met hun kop over het houten hek heen te bedelen om dat heerlijke zelf gebakken brood van oma.

Tussen, over en onder de ezeltjes door liepen de kippen, die elke dag voor verse eieren zorgde.

De moestuin stond vol rode tomaten, watermeloen, aardappelen, kool soorten en kruiden.

Natuurlijk werd alles goed bewaakt door Skilo, de allerliefste, slimste en betrouwbaarste waakhond die je ooit had gezien, zwart wit van kleur.

Links en rechts van de boerderij klommen de bergen hoog omhoog, de grond voor de boerderij liep langzaam naar beneden af, waardoor je net over de toppen van de olijfbomen heen kon kijken tot aan de blauw Egeïsche zee.

De jongens keken er zo naar uit om op vakantie te zijn op de boerderij, deze vakantie voelde anders aan dan al die andere vakanties, al wisten ze nog niet goed waarom.

De jongens lagen op bed en waren zo enthousiast dat ze tegelijk en door elkaar heen spraken. O, dan gaan we dit, en gaan we dat doen, en hier en daar naartoe, en o ja ook nog het boek. Het werd de jongens bijna teveel met zoveel leuke en avontuurlijke dingen in het verschiets, en dat alles in één vakantie.

De twee rode koffers stonden klaar aan het voeteneind van het bed, klaar voor vertrek.

De jongens doken snel onder het dikke dekbed, met het boek stevig tussen ze in vielen ze als een blok in slaap.

12 uur 's nachts werden de jongens gewekt door Jorgos, kom jongens het is tijd voor het avontuur, de vakantie begint.

Even lekker een douche pakken en daarna aankleden zei Jorgos, als je gedoucht bent neem dan gelijk de koffers mee naar beneden.

Al gapend en met de slaap nog vers in de ogen kwamen er twee hoofdjes onder het dekbed vandaan, keken elkaar aan, even strekken en met een sprongetje het bed uit.

Ze hadden samen de zelfde vreemde droom gehad, nog niet wetend dat deze droom meer was dan een gewone droom.

Na het douche liepen de jongens nog steeds een beetje slaperig tree voor tree de trap af, met de koffers achter hun aan, bonk, bonk, bonk.

Jorgos had nog snel wat zoetigheid en heerlijke broodjes gemaakt voor in het vliegtuig.

De vliegreis ging zo'n 3,1/2 uur duren, daarna nog zo'n 20 minuten met de auto naar de boerderij van Arie z'n opa toe waar de jongens zouden logeren.

De deurbel ging, tringggg... tringggg, Frans z'n ouders stonden voor de deur om de jongens op te halen om naar Schiphol te gaan.

De jongens sprongen op en rende naar de deur, gelijk na het openen van de deur begonnen de jongens alle twee tegelijk over het boek en de mythe te vertellen, over de opdracht die ze hadden gehad van Jorgos om de schat te vinden, de droom die ze hadden gehad.

O, wat gaaf zei Frans z'n moeder, wat een spannende mythe en een mooi verhaal, dat wordt een spannend vakantie jongens.

Nog niet wetende dat het meer was dan alleen maar een spannend verhaal "een mythe", en vooral de gebeurtenissen die de jongens nog te wachten stonden op eiland Rhodos.

De koffers werden achter in de auto geladen, de jongens zaten als eerste achter in de auto, de reis kon wat hun betreft beginnen.

Toet!!!!, Jorgos zwaaide de jongens uit en stak 2 duimen omhoog, doe je best jongens!

Een tikkeltje nerveus en met een gezonde spanning zaten de jongens achter in de auto op weg naar Schiphol.

Kijk eens zei Frans z'n moeder, voor allebei een boekje over het eiland Rhodos dan kunnen jullie al vast wat informatie lezen over het eiland.

Snel sloegen ze de eerste bladzijde van het boekje om en begonnen te lezen.

Het eerste snoepje verdween in hun mond terwijl de auto over de stille rijksweg richting Schiphol reed.

Al snel en voor ze het wisten zei Frans zijn vader, kijk jongens het eerste vliegtuig in de lucht.

Ze kwamen nu wel heel dicht bij Schiphol, bij elke kilometer die ze dichterbij het vliegveld kwamen zagen ze meer en meer vliegtuigen landen en vertrekken.

In de donkere nacht zagen ze de kleine vliegtuig lichtjes en hoorde ze de motoren brullen.

Op het verkeersbord stond afslag Schiphol p3, dat is waar ze de auto gingen parkeren tijdens de vakantie.

Aangekomen bij p3 ging de slagboom van de parkeerplaats omhoog en het parkeerkaartje kwam uit parkeerautomaat.

Het was een enorme parkeerplaats, zover als je kon kijken stonden er auto's.

Nadat ze de auto hadden geparkeerd in rij 503, liepen ze met z'n vieren elk met z'n eigen koffer naar de uitgang van de parkeerplaats.

Bij de uitgang stonden de shuttlebusjes te wachten om de jongens en de ouders naar de vertrekhal van Schiphol brengen.

Het busje liep langzaam vol met nog slaperige mensen die ook op reis gingen.

De jongens waren nieuwsgierig naar de bestemmingen van al die reizigers, zou het Amerika of Afrika zijn? of misschien gingen ze ook wel naar Rhodos?

De jongens zaten met Frans z'n ouders achter in het shuttlebusje met de koffer tussen de benen in.

Vlinders in hun buik, "voorpret heerlijk" de deuren gingen dicht en het busje vertrok.

Onderweg reed het shuttlebusje langs het vliegveld waar ze de vliegtuigen zagen taxiën, de ene nog groter dan de anderen.

Met open mond, de neuzen tegen het raam gedrukt keken de jongens naar de enorme vliegtuigen die de wereld veroverde.

De kerosinelucht van de vliegtuigmotoren die stonden te bulderen kon je al goed ruiken, het gebulder van de motoren als het vliegtuig vertrok was voor de jongens een hele gewaarwording.

Dadelijk zitten wij ook in het vliegtuig zei Frans z'n vader tegen de jongens.

Met een grote smile op hun gezicht draaide ze hun hoofd om, Oooohh..... ook in zo'n groot vliegtuig?

Nee, dat niet zei Frans z'n vader, het iets kleiner maar groot genoeg, er gaan zeker wel 180 passagiers in, whoooooooooow! riepen de jongens.

Het shuttlebusje stopte voor vertrekhal 1, en daar stonden ze, voor de vertrekhal midden in de donkere nacht.

Met open mond bekeken de jongens het enorme gebouw waar ze in naar binnen moesten.

Met de koffers ratelend op de stenen achter hun aan liepen ze op de grote glazen draaideuren af, het was er een drukte van jewelste, zoveel mensen, ieder opzoek naar z'n bestemming.

Na de draaideuren kwamen ze in de grote vertrekhal 1, nou jongens zei Frans z'n moeder, kijk maar eens op de vertrekborden of je onze vlucht kunt vinden?

De jongens pakte hun vliegticket met het vluchtnummer, hv395....., na enig zoeken hadden ze het gevonden.

Daar! daar staat het, 6.30 naar Rhodos, vlucht hv395 inchecken balie 4 en 5, het vliegtuig vertrek vanaf de D pier gate D 26, ze wisten niet precies wat het allemaal betekende maar ze hadden het gevonden.

Voor het eerst vliegen was toch wel een spannende ervaring.

Ze liepen naar de incheckbalie 4, waar ze achteraan in een lange rij stonden te wachten voor het inchecken.

Langzaam werd de rij korter en korter totdat de jongens aan de beurt waren.

Leg de koffers maar één voor één op de weegschaal zei de juffrouw achter de balie.

Na het wegen van de koffer verdwenen de koffers via de lopende band en kregen de jongens hun boardingpass.

En daar stond het, van Amsterdam naar Rhodos, het vluchtnummer, de tijd en ze hadden nu ook hun stoelnummers, ze hadden stoelen a, b, c en d, rij achttien net achter de vleugel in het vliegtuig.

Met hun boek en snoepzak, nu voor de helft vermindert liepen ze naar douane, waar alle overige spullen in een bakje gelegd moest worden zodat het door de scanner kon. Ze liepen zelf door het poortje heen waar het groene lichtje ging branden, oké zei de vrouw van de douane loop maar door.

Uit de scanner kwamen de overige spulletjes, nu konden ze verder naar de gate vanwaar het vliegtuig vertrok YES.

Onder de indruk van alles liepen de jongens rustig naast Frans z'n ouders mee het grote Schiphol in.

Het was er zo groot, overal winkels, terrasjes en heel, heel veel mensen.

En daar stonden ze "de vliegtuigen" te wachten om passagiers weg te brengen naar allerlei soorten van bestemmingen van over de hele wereld.

Ga hier maar zitten jongens zei Frans z'n vader, dan gaan we eerst nog even wat drinken.

Bij een restaurantje namen ze plaats, vlak bij de grote ramen vanwaar je de vliegtuigen bijna kon aan raken.

Vol belangstelling keken de jongens hoe de vliegtuigen vol met passagiers één voor één vertrokken.

De vliegtuigen stonden zo dicht bij dat je de koffers het ruim van de vliegtuigen in zag gaan.

Terwijl de vliegtuigen naar achteren werd gereden door de pushback, het karretje die het vliegtuig achteruit rijd, tijdens het taxiën zwaaide de piloten vanuit het vliegtuig naar de jongens.

Jongens, riep Frans z'n moeder plots, het is tijd om naar de gate te gaan, over 2 uurtje vertrekken we al.

Eenmaal bij de D pier te zijn aangekomen moesten ze nog het nummer van de gate vinden.

Het was er zo groot dat er in het midden van de D pier wel 4 loopbanden achter elkaar lagen die je zo bij de gate te brachten.

Na de derde loopband waren ze bij de gate, "D 26" waar ze in de wachtruimte nog even moesten wachten tot ze aan boord mochten, de wachtruimten zat al behoorlijk vol.

wwhhoooo!.... riepen de jongens, kijk ons vliegtuig wat is hij groot zeg, de jongens zaten met hun neuzen tegen het grote raam aan gedrukt, er waren allerlei mensen aan het werk rond het vliegtuig.

Frans z'n vader lag uit wie wat deed bij het vliegtuig, een soort treintje met koffers kwam aan gereden, de koffers werden op een lopende band gelegd en zo onder in ruim van het vliegtuig geladen.

Met grote slangen werd de kerosine in het vliegtuig gepompt, bij de neus van het vliegtuig stond een man met een koptelefoon op die in verbinding stond met de piloten, om precies aan te geven wat er gebeurde en wanneer ze klaar waren voor vertrek.

Ondertussen was het inchecken al begonnen, na het inchecken liep iedereen langzaam de slurf in naar het vliegtuig.

De jongens die normaal zo druk waren, waren nu zo mak als lammetjes, voor het eerst vliegen had toch wel indruk gemaakt bij de jongens.

Bij de vliegtuigdeur stond een stewardess, goedemorgen jongens, goedemorgen, en de jongens zetten hun eerste stap het vliegtuig in.

De stewardess keek op hun boardingpass en vertelde aan de jongens, jullie zitten net achter de vleugel rij 18 aan de rechterkant.

Even bleven de jongens staan om links de cockpit in te kijken, met open mond zagen ze wel 100 knopjes, metertjes en lichtjes, de piloten waren druk bezig met het vluchtplan om ze naar Rhodos te vliegen.

De jongens liepen door het gangpad naar rij 18 stoelen a, b, c en d, het vliegtuig zat al half vol.

In het gangpad waren mensen bezig hun handbagage weg te leggen in de vakken boven hun stoel.

Tijdens het vliegen mochten de jongens omstebeurt bij het raampje zitten.

Na een kwartiertje werden de motoren gestart, nu ging het echt gebeuren, de jongens moesten hun riemen vast doen, ze voelden een kleine schok, het vliegtuig kwam in beweging.

Langzaam rolde het vliegtuig achteruit, het vliegtuig stopte, het geluid van de motoren werd harder.

Het vliegtuig reed nu vooruit over de betonplaten naar de startbaan, het geluid van de banden over de betonplaten heen trok al de aandacht bij de jongens boem-boem, boem- boem.

We gaan vertrekken! riepen de jongens, ze bleven door het raampje naar buiten kijken al zagen ze niets in het donker, maar ze wilde niets missen, terwijl het vliegtuig naar de startbaan taxiede.

Na 20 minuten taxiën nam het vliegtuig een scherpe draai na rechts en stond gereed, recht voor de startbaan.

Cabinecrew, take your seat, kwam er uit de speakers, nu ging het echt gebeuren, de spanning liep op bij de jongens, door de vlinders in hun buik konden ze bijna zelf vliegen.

De piloten gaven vol gas, de motoren begonnen te bulderen, harder en harder, de piloten lieten de rem los en het vliegtuig ging er vandoor.

De jongens werden achteruit in hun stoel gedrukt terwijl het vliegtuig over de startbaan denderde.

Het vliegtuig maakte meer en meer snelheid, 50 km, 100km, 150 km, 200km, totdat er een snelheid van 275 km was bereikt.

Opeens ging de neus van het vliegtuig omhoog, voor dat de jongens het wisten was het vliegtuig los van de grond, wat even een raar gevoel gaf, met een diepe zucht gaven de jongens zich over en genoten ze van hun eerste vlucht.

Uit het vliegtuigraampje zagen de jongens al snel de auto's en huizen kleiner en kleiner worden.

Het vliegtuig nam een draai na rechts en verdween zo de wolken in, na enkelen minuten vlogen ze al weer boven het wolkendek.

De wolken zagen er van boven uit alsof ze van witte watten waren gemaakt, waar je zo op kon gaan liggen.

Met je hoofd over de rand van de wolk heen, de rand goud gekleurd door de zon, waarna de wolken je dan meenam over bergen, dalen, landen en meren.

Met een zucht van tevredenheid vielen de jongens achteruit in hun stoel.

De jongen waren nu toch wel wat moe geworden van al de nieuwe indrukken.

Frans z'n moeder zei, probeer wat te slapen jongens, dan ben je uitgeslapen als we op Rhodos landen en kan je de rest van de dag nog lekker genieten.

Met enige tegenzin gingen ze akkoord, maar voor ze het wisten sliepen ze al.

Na 2 uur vliegen werden de jongen door Frans z'n moeder weer gewekt, zo konden ze nog net het laatste stukje van de Alpen zien waar ze net overheen vlogen.

Gigantische bergen met bergdorpjes en mooie witten bergtoppen, na dat ze de Alpen waren gepasseerd was het nog maar een goed uurtje vliegen.

Direct na de Alpen ging het wolkendek open en konden ze weer de aarde onder zich zien. Rivieren en meren tekende het landschap, auto's krioelde door met huizen volgebouwde steden heen.

Achter het vliegtuigraampje vandaan onttrok zich onder hun de gecontroleerde chaos van de grote steden.

We vliegen nu boven Griekenland zij Frans z'n vader, op het tv schermpje voor zich konden ze precies zien waar ze waren.

Ze vlogen nu boven de stad Thessaloniki, ook de hoogte "30.000 feet" de snelheid "850km" en de buitentemperatuur, -54 graden stond er op schermpje vermeld, "bbbbrrr".

Nadat ze over het vasteland van Griekenland waren gevlogen kwamen ze boven de blauwe Egeïsche zee.

Het ene na ander Griekse eilandje verscheen en verdween weer onder ze door, ze zagen kleine Griekse vissersbootjes de havens in en uit varen.

Met het boekje van Rhodos op schoot, wat ze van Frans z'n moeder hadden gehad konden op een landkaartje zien over welke eilanden ze vlogen.

De eilanden Thasos, Limnos, Lesbos, Samos en Kos passeerden, bij Kos begon het vliegtuig te dalen, ze waren er bijna, yes!

Ping – pong! ging het geluid in het vliegtuig, de piloten vertelde over de intercom we gaan de landing inzetten naar het zonnige eiland Rhodos, lokalentijd is 10:30, temperatuur is 28 graden en natuurlijk zonnig.

De jongens keken uit het raampje en zagen de eilandjes dichterbij komen, steeds lager en lager ging het vliegtuig.

Ze vlogen langs het eiland Kos en met draai naar links zagen ze aan de rechterkant Rhodos al liggen, het was best wel een groot groen eiland.

Het vliegtuig draaide met een laatste grote bocht naar rechts, ze vlogen laag langs Rhodos stad, over stranden en over dopjes met kleine witte huisjes heen die je nu bijna kon aanraken.

Zachtjes landen het vliegtuig met een snelheid van toch nog 270 km op de landingsbaan.

Met de motoren remde het vliegtuig hard af en rolden rustig verder naar zijn parkeerplaats op het vliegveld van Rhodos "Diagoras".

Met hun neuzen weer tegen het raampje gedrukt zagen de jongen de auto's rijden, en het dorpje Paradissi wat tegen het vliegveld aan gebouwd lag.

We zijn er! we zijn er! riepen de jongens, maar het leek wel een eeuwigheid te duren voordat het vliegtuig eindelijk stil stond en ze de veiligheidsriemen los mochten maken.

De jongens keken schichtig om zich heen wat er allemaal gebeurde, er stonden al mensen op en pakte hun handbagage al.

De jongens zaten startklaar, rustig maar jongens zei Frans z'n vader, wacht tot het vliegtuig stilstaat, wachten.....de jongens konden niet meer wachten.

De vliegtuigtrap werd tegen het vliegtuig geplaatst, op Rhodos was er geen slurf waar je doorheen liep, hier was er een auto met een trap waar je vanaf liep, de vliegtuigdeuren gingen open "eindelijk".

Iedereen stond op en pakte hun handbagage uit de bagagerekken, snel pakte ook de jongens hun spulletjes uit het bagagerek en liepen richting de deur, totaal geen erg meer in Frans z'n ouders.

Bij elke stap dichterbij de deur toe voelde de jongens een zwoele zacht warme wind ze tegemoet komen, wacht op ons jongens zei Frans z'n ouders lachend.

Terwijl ze de vliegtuigtrap afliepen naar het shuttlebusje die ze naar aankomsthal zouden brengen, zagen de jongens de enorme vliegtuigmotoren aan de vleugel hangen die ze naar Rhodos hadden gebracht.

Overal op het vliegveld stonden er vliegtuigen die net waren geland of klaar stonden voor vertrek.

Het busje vol passagiers reed over het vliegveld richting de schuifdeuren waar ze naar binnen moesten.

Ze liepen het busje uit door de schuifdeuren heen zo de aankomsthal binnen.

Eenmaal binnen was het een mierenhoop van mensen die met zijn allen opzoek waren waar de koffers binnen zouden komen.

Op een informatiebord stond aan welke transportband de koffers aankwamen.

Stapvoets schuifelde de jongens achter de menigte aan naar transportband 2 waar de koffers zouden aankomen.

Ze kropen en wurmde zich tussen de mensen door om de koffers van de transportband te kunnen pakken.

De jongens stonden te popelen om het eiland te gaan verkennen, het geheim van het boek te ontcijferen, ze waren er klaar voor.

Overal kwamen vreemde talen van reizigers vandaan, Italiaans, Deens, Zweeds, Russisch, Frans, en natuurlijk Grieks.

De jongens voelde zich een soort ontdekkingsreiziger, de Indiana Jones van Rhodos.

Na een paar minuten zagen de jongens in de verte de rode koffers via de transportband binnen komen.

Ieder pakte z'n koffer, met vlinders in hun buik en een big smile op hun gezicht liepen de jongens door de glazenschuifdeur naar buiten.

Bij elke stap die ze nu deden gingen ze het grote avontuur te gemoed.

Eenmaal buiten zagen de jongens als eerste voor zich een groene berg vol met bomen.

Rechts stonden er wel 20 bussen, wachtend om vakantiegangers naar hun hotel te brengen.

Recht voor de uitgang stonden er wel 30 taxi te wachten om de passagiers naar hun bestemming te brengen.

Het krioelde er van de mensen die met hun koffers achter hun aan sleurend de juiste bus of taxi zochten.

De jongens werden er zelfs een beetje stil van, zoveel nieuwe indrukken vreemde talen en zoveel haastige mensen die kris kras door elkaar heen liepen.

Toeterretoet!! daar kwam Arie z'n opa aan rijden in zijn witte vol gedeukte pick-up, met daar achter zijn dochter Chrise in een personenauto om Frans z'n ouders naar hun hotel te brengen. Frans en Arie zouden bij opa en oma logeren op de boerderij, Frans z'n ouders verbleven in een hotel vlakbij.

Geen ouders die tegen de jongens zeiden nee dat kan niet, kijk uit, niet doen, dat leek de jongens wel wat "vrijheid".

Achterop de pick-up van opa stond gewoon een geitje die opa net gekocht had, het geitje keek de jongens aan en, bbeeeehhh, de jongens schoten in de lach en groette het geitje terug, bbeeeehhh.

Opa stapte uit zijn auto, met zijn grote grijze Griekse snor, zijn blauwe platte pet schuin op zijn hoofd, zijn armen half in de lucht geheven riep hij hard, kalimera!!

(wat goedemorgen betekende) kalimera! riepen de jongens.

De jongens mocht met opa meerijden in zijn pick-up, terwijl zijn dochter Chrisa Frans z'n ouders al vast naar het hotel bracht.

Frans z'n ouders gaven de jongens nog een kus en namen afscheid, goed luisteren naar opa en oma, en geen gekke dingend doen hè, nee dat beloven we zeiden de jongens en stapte snel bij opa in de auto, "vrijheid"

De jongens keken hun ogen uit tijdens de autorit op weg naar de boerderij, ze reden langs restaurantjes, winkeltjes, door witte dorpjes en langs stranden.

De jongens vertelde aan opa onderweg over het boek wat ze van Jorgos hadden gehad.

Ja, ik ken het boek zei opa, Jorgos heb het van mijn gehad en ik heb het weer van mijn vader gehad, maar had opa het boek wel van zijn vader gehad?

Opa vertelde, Jorgos heeft jaren lang gezocht naar de schat, ik heb nog ergens een notitieboekje liggen met zijn ontdekkingen er in, ik zal het wel opzoeken voor jullie.

De jongens pakte het boek, maar er stond nog niets in het boek vertelde de jongens.

Ze lieten het boek aan opa zien, de jongens sloegen het boek open en tot hun grote verbazing zagen ze dat de eerste woorden terug kwamen in het boek.

Zelfs de kleur van het boek veranderde, de koperen plaat met de ingegraveerde Johannieters van de christelijke ridderorde werd nu ook duidelijker zichtbaar.

Op de eerste bladzijden kwam Rhodos te staan, met het jaartal daaronder 1467, het jaartal waarin het boek eigenlijk beleefd had moeten worden.

Aan de randen van de eerste pagina kwamen oude versieringen terug, een ridder met schild en lans zittend op een paard kwam er tevoorschijn.

Opa begon te lachte, ja jongens het boek is weer terug, en zal zijn geheimen prijs geven naarmate de raadsels worden opgelost en de mens weer in de mythes gaat geloven.

Het boek was jarenlang verdwenen geweest, na vele zoektochten op alle eilanden heeft uiteindelijk de ridder op het paard naar het boek gezocht en gevonden.

Hij heeft het boek gevonden in een oude verlaten grot aan de zuidwestkant van het eiland.

De ridder te paard heeft zijn beeltenis er op laten graveren door een Griekse priester, dit heeft hij gedaan met een speciale reden.

Als je die ridder gevonden heb kan je hem de antwoorden geven waar hij al die jaren op zit te wachten.

de jongens keken opa verbaast aan, hoe kunnen we hem nu antwoord geven opa? hij leefde in de 15 eeuw.

Heb geduld jongens, het boek zal je de weg wijzen als je de hulp van de ridder nodig heb.

Met een diepe zucht vielen de jongens achterover in autostoel, ze waren nog maar net op het eiland en het avontuur was al volop begonnen.

Opa stopte opeens de auto en begon te vertellen, ze stonden op de heuvel monte Smith, tegenover de tempel van Apollo, waar nog maar drie pilaren van over was.

Wat de jongens niet wisten was dat er ook nog een oud olympische stadion, een begraafplaats en amfitheater achter tempel verborgen lag, dit was vanaf de weg niet te zien.

Een van eerste Olympische spelen werd in dit stadion gehouden, met daarvoor een amfitheater waar vroeger lezingen, poëzie, theater en zang gehouden werd.

Door de bouw van het amfitheater werkte het als een soort natuurlijke versterker, nog niet wetende dat ze daar een van de vele raadsels moesten gaan zoeken.

De heuvel monte Smith lag langs de noordwestkust, met uitzicht over de Egeïsche zee.

Opa zei, kijk jongens als je hier naar beneden klim is er halverwege de laatste rustplaats van een oude veerman, de veerman leefde als heremiet wat betekend dat hij als religieuze kluizenaar leefde.

De veerman verbleef in het zuidwesten, leefde in een grot in de beurt van Monolithos, in de grotten zijn nog de reliëfs te vinden van de veerman, Charon genaamd.

De mythe gaat dat deze veerman de enige was die de Goden naar een klein eiland vlak voor de zuidwestkust overbracht, waar alle Goden tijdelijk moesten verblijven toen Kronos nog regeerden in Griekenland.

Het eiland ligt daar onzichtbaar gehuld in mist, de mythe vertelt ook dat de veerman nog steeds vaart tot hij verlost wordt van zijn opdracht die de Goden hem hebben opgedragen.

De Griekse Goden vertrouwde het geheim van het boek alleen aan kinderen toe met een zuiver en moedig hart, alleen die kunnen het raadsel van de veerman oplossen en hem verder helpen.

Het eiland waar de Goden tijdelijk verbleven zou daarna weer zichtbaar worden.

De veerman was de beste veerman van Rhodos, al in de 6 eeuw werd hij door de Goden toegesproken.

De veerman Charon wist elk eiland, elke rots, elke stroming en elk strand te vinden.

Charon was door de Goden aangewezen als de scheepsbouwer van een schip "een trireme" (trieres in het Grieks), het schip werd in het begin gemaakt als koopvaardijship en later gebruikt als oorlogsschip.

Het telde 170 roeiers en het had twee zeilen van papyrus, de trireme kon voor die tijd de ongelofelijke snelheid halen van 20 km.

De laatste zeereis van de veerman zou zij om de Goden terug brengen naar het huis van de Goden na de titanenstrijd.

De Goden hadden de eenzame veerman uitgekozen voor deze opdracht voor z'n moed, kennis en z'n zuivere hart. De veerman vaart nu al 653 jaar heen en weer tussen de eilanden, om de overledenen van elk Grieks eiland over te brengen, via de rivier de Styx naar het dodenrijk, totdat het raadsel van het boek is opgelost en Charon verlost zal worden van zijn eeuwige taak. Charon verbleef daar waar het boek ooit was gevonden door de geheimzinnige ridder, in één van de grotten in de buurt van Monolithos.

De jongens waren gefascineerd door het verhaal van opa en stonden te popelen om zelf op onderzoek uit te gaan naar de grot van Charon.

Maar eerst gingen ze naar de boerderij van opa en oma waar oma een ontbijt had klaar staan. Opa moest alleen nog bij z'n vriend Dimitrie langs, waar opa nog een kleine verrassing voor de jongens had staan.

Met zijn witte pick-up reed opa met de jongens naar Rhodos stad waar Dimitrie woonde.

Opa manoeuvreerde behendig zijn witte pick-up al toeterend door de smalle kronkelende straatjes van Rhodos heen, totdat ze bij het huis van Dimitrie waren aangekomen.

Opa deed het hek open en nam de jongens mee naar de achtertuin.

En daar stonden ze, twee mooie nieuwe zilverkleurige mountainbikes voor de jongens, zo konden ze zelf het eiland gaan verkennen.

De jongens sprongen een gat in de lucht en tegelijk omhelzende ze opa, dank je wel opa, dank je wel, opa aaide de jongens over hun hoofd, het is al goed jongens heb er maar heel veel plezier mee.

De fietsen werden opgeladen naast het verbaasde geitje achterop de pick-up, bbbhheeee, bbbhhhheeee, zeiden de jongens terug tegen de geit, lachend stapte ze in de auto op weg naar oma.

In de auto zaten de jongens naast het open raampje te genieten van de heerlijke temperatuur, met een heerlijke zwoel windje, terug denkend aan opa z'n verhaal.

Door het verhaal van opa, de fietsen, bergen, dorpjes en kronkelde wegen, hadden de jongens geen erg meer in het boek, waar de woorden weer op de bladzijden verscheen. Opa draaide een zandweg op, tussen de olijfbomen door reden ze richting de boerderij, de boerderij die tussen de dorpjes Kritinia en Skala lag.

Langzaam kwam de boerderij in zicht, oma gekleed in haar traditionele kleding stond al te zwaaien, met de trouwe zwart witte hond Skilo naast haar.

In haar hand had oma vers geplukte bloemen en geloof het of niet, in haar andere hand had ze een kip gevangen die net iets te ver was weggelopen.

Met open armen werd de jongens ontvangen, kom, kom zei oma, gaat zitten, voor de jongens het wisten stond er al drinken en eten op tafel.

Gaat zitten jongens en eet, jullie zullen wel honger hebben na zo'n lange reis.

De lange houten tafel onder de bomen zoals op de foto's die Arie had laten zien stond vol heerlijke broodjes die oma had gebakken, platte pannenkoekbrood "pitabrood" eigen gemaakte kaas, jam, honing, ham, verse eieren en melk.

De jongens vielen gelijk aan en genoten met teugen, de wangen bol van het eten de bovenlip wit van de melk.

De jongens keken in het rond op de prachtige boerderij van opa en oma.

Nou ja prachtig, het was niet mooi, mooi, maar prachtig in de zin dat de boerderij terug in de tijd was, je voelde de vrijheid van het ongedwongen leven.

Dieren liepen vrij rond, kippen die onder de tafel scharrelde, geiten stonden op de rotsen naast de boerderij, alleen de ezels stonden achter een oud vervallen houten hek, maar de ezeltjes waren dan ook soms zeer ondeugend vertelde oma.

Maar nu is het tijd voor messimeri, messimeri? oma vroegen de jongens, ja jongens messimeri, wat middagdutje betekende.

De Grieken houden tussen 2 uur 's middags en 5 uur 's middags een middagdutje, om dat het dan te warm is en de zon te fel is om buiten te werken.

Nou dachten de jongens we zijn eigenlijk ook wel een beetje moe van de reis, verhalen en indrukken.

Zo gezegd zo gedaan, oma bracht de jongens naar hun slaapkamer "messimeri".

In de boerderij was het een stuk koeler dan buiten, dat kwam door de dikke natuurstenen muren die wit waren geverfd aan de buitenkant, aha zeiden de jongens daarvoor zijn alle huisjes wit in Griekenland, precies zei oma.

De slaapkamer had een door opa gemaakte oude houten dikke krakend deur, van binnen waren de muren ook wit geverfd.

Links en recht waren de slaapplaatsen, die zagen er ook anders uit als bij de jongens thuis.

Het was een soort hoogslaper, een verhoogd van houtsnijwerk gemaakt bed, aan de voorkant onder het bed had je twee deurtjes waar je kleren kon opbergen.

Aan de zijkant had je een houten trapje waarmee je op je bed kwam.

Aan de voorkant boven de deurtjes was een houten hekje in de breedte zodat je er niet uit kon rollen.

Er was geen elektriciteit in de slaapkamer, maar door de twee grote ramen kwam er genoeg daglicht binnen.

Onder het raam stond een oude houten tafeltje met twee wankelen houten stoelen, op de tafel een kaars voor als je nachts naar het toilet moest of zo.

Oma deed een laatje van het tafeltje open en pakte daar het notitieboekje van Jorgos uit.

In het boekje stond wat Jorgos al ontdekt had en waar de jongens nog naar op zoek moesten. Snel keken de jongens in het boekje om er achter te komen waar Jorgos was gebleven. Het laatste wat Jorgos had opgeschreven was een tekening van een, nee jongens, eerst messimeri zei oma.

Oma nam het boekje mee, na het eten krijgen jullie het terug en kunnen jullie verder met het raadsel van boek maar nu eerst messimeri.

Goed oma zeiden de jongens, met een zucht vielen de jongens achterover op bed.

Oma deed de slaapkamerdeur dicht en de jongens kropen diep onder het laken, het was zo warm maar het windje door het open raam verkoelde de kamer.

Na een paar minuten riep Arie opeens, Frans! Frans! kom eens kijken, de jongens sprongen uit bed en gingen aan de slaapkamertafel zitten.

Het boek! het boek kijk dan, het krijg zijn woorden terug, er werden steeds meer woorden in het boek zichtbaar, soms zelfs al hele zinnen, zelfs een gedeelte van een landkaart met een kasteel er op getekend kwam tevoorschijn.

Namen van Griekse Goden kwamen in het boek tevoorschijn, ze konden hun ogen niet geloven.

Ik weet volgens mij waar dat kasteel is zei Arie, echt waar vroeg Frans? ja echt waar, morgen laat ik je zien waar het is, vermoeid vielen de jongens in slaap.

Skilo de trouwe hond had een ingebouwd klokje, om half vijf ging Skilo iedereen wekken.

Skilo ging iedere slaapkamer af, gaf je een hondenkus waar je zeker van wakker werd.

En zo kwam iedereen één voor één zijn bed uit, liepen naar buiten en namen plaats aan de grote tafel onder de olijfbomen.

Opa zat aan het hoofd van de tafel in een hoge houten stoel, gemaakt van boomstammen en boomtakken die zijn vader nog gemaakt had voor hem.

Inmiddels was het iets koeler geworden, tussen de bergen en bomen door zag je de Egeïsche zee liggen, het was er adembenemend.

Kijk zei opa, tussen de bergen ziet je de horizon, precies tussen de bergen daar gaat de zon onder.

Opa vertelde, over de zon weet ik nog een mooi verhaal, loop voor opa eerst even naar de moestuin toe en haal daar eens een grote sappige watermeloen.

Opa gaf zijn zakmes aan de jongens en weg waren ze, het landje lag vol watermeloenen, ze zochten de grootste watermeloen uit.

Met het zakmes van opa sneden ze de stengel door, de watermeloen was zo groot dat ze deze samen moesten dragen.

De jongens lagen de watermeloen op tafel waar oma hem in blokjes snee met daar overheen de honing van oma's eigen bijenfarm.

De watermeloen was vuurrood en heerlijk zoet, het rode sap droop tussen de vingers van de jongens door, het was smullen.

Opeens voelde Frans een tik op zijn been? het was de poot van Skilo.

Ja zei opa, Skilo is gek op watermeloen en hij vraag een stukje aan je, wel met honing hoor.

Opa merkte aan Skilo dat de jongens goede zielen waren, anders ging Skilo niet zo bij de jongens zitten, Skilo had daar een gave voor.

Opeens dacht opa bij zichzelf, hhhmm?.... misschien zijn dit de juiste jongens en word het raadsel van het boek nu eens en voor altijd opgelost.

Ondertussen was de zon onder gegaan, de zon ging precies tussen de twee bergen door langzaam onder in de zee waar hij in verdween.

Opa had een kampvuur aangelegd, oma was in de houtoven brood aan het bakken, in de oven stond ook nog een pan met stifado zachtjes te sudderen.

Er kwamen olijven, citroenen, tzatziki, Griekse salade en feta op tafel.
Opa zat onder tussen de frietjes te snijden, met aardappels van z'n eigen landje, elke avond voor het eten vertelde opa een verhaal "een mythe" zo ook deze avond.
Ik ga jullie nu het bijzondere verhaal vertellen over Helios.

Opa begon te vertellen, de oppergod Zeus heerste vanaf de berg Olympus na z'n overwinning op de Titanen.

De Titanen waren samen met de Cyclopen en honderdarmige reuzen de zonen en dochters van Uranus, God van de hemel en Gaea Godin van de aarde.

Na deze overwinning op de Titanen verdeelde Zeus het land opnieuw tussen de Goden, maar Helios was niet aanwezig bij de verdeling en werd daardoor vergeten door Zeus.

Zeus vond het zo erg dat hij Helios was vergeten, maar hij kon het land niet weer opnieuw verdelen.

Zeus dacht na, wat moet ik nu doen, hij dacht na en dacht na, Zeus zei tegen Helios het land dat morgen ochtend uit de zee herrijst, is het land dat voor jouw word geboren, en zo geschieden het ook.

Een prachtig eiland herrees uit de zee, Helios was Zeus zeer dankbaar.

Helios genoot van de zonnestralen die over zijn eiland straalde, vanaf die dag was Helios, (Helios wat zon betekend) verantwoordelijk voor de zon,s opkomst en zon,s ondergang.

's morgens kwam Helios met z'n zonnewagen met drie paarden ervoor uit de oosterse oceaan gerezen, waarnaar hij hoog door de hemel naar het westen reisde, en zo de aarde verlichtte met z'n zonnestralen, eenmaal in het westen nam hij z'n zonneboot terug naar het oosten en begon zijn reis weer op nieuw.

Het eiland wat uit zee herrees was het eiland Rhodos. Door deze mythe word Rhodos ook wel het zonne-eiland genoemd. Dagelijks reis Helios nog over de aarde met z'n vurige paarden. Verlicht de aarde met z'n zonnestralen, wat zijn mythes toch heerlijk om bij weg te dromen.

Is dat echt gebeurt opa? vroegen de jongens, of het echt gebeurd is is aan jullie jongens, maar ik vertel je één ding, pak eens de mountainbike, fiets naar mont Smith bij de tempel van Apollo.

Onderzoek daar de grond en je zult zien dat daar schelpen en fossielen liggen, die uit de zee mee omhoog gekomen zijn toen Zeus het eiland liet herrijzen uit de zee, dus ooit lag het eiland onder de zeespiegel.

Maar wat je ook doet of wat je ook vind, heb altijd respect voor mens, dier en het verleden, want daar ligt jullie kracht om de raadsels van het boek op te lossen.

Oma had ondertussen de tafel weer vol gezet met eten en drinken, dat is wel erg veel eten oma, maar oma wist wel, eten doe je bij de Grieken nooit alleen.

Met luid getoeter kwamen er auto,s aan rijden, het waren vrienden en familie van Arie, zelfs de priester van dorpje was speciaal mee gekomen.

Opa had aan iedereen verteld dat de jongens het boek mee terug brachten naar het eiland, dat wilde iedereen wel met hun eigen ogen zien.

De muziek ging aan, dansend en zingend kwamen ze uit hun auto naar de tafel toe gelopen.

Hopa riepen de mannen, voordat de jongens het wisten liepen de jongens mee in een kring de sirtaki te dansen.

Dit is de kracht van Griekenland, hier maakte je zo gemakkelijk vrienden, gastvrijheid was hier uitgevonden.

De gene die niet aan het dansen waren moedigde de rest aan met handengeklap, omstebeurt werd er een hapje genomen van het eten terwijl het dansen maar door ging.

Opa pakte zijn bouzouki en begon mee te spelen, oma stond dansend en klappend rond opa te dansen, ook werd er hard mee gezongen dit hadden de jongens nog nooit gezien.

De jongens keken verbaast om zich heen, maar het was zo super gezellig en de avond vloog voorbij.

Toen iedereen moe was van het dansen en het eten, moesten de jongens het boek laten zien, het was lang, lang geleden voor iedereen dat ze het boek gezien hadden.

De priester uit het dorpje vertelde aan de jongens dat hij nog weet hoe Jorgos gezocht had, dat hij er bijna was maar door de liefde moest Jorgos het opgeven, z'n gedachten was vertroebeld.

De priester heften z'n armen naar de hemel, en zei het boek is weer terug hopa!

De priester lag z'n handen bij de jongens op hun hoofd en brabbelde wat in het Oudgrieks.

Hij had de jongens gezegend bij het zoeken naar de schat, hij vroeg de Goden om de jongens bij te staan bij de lange reis die ze nog moesten volgen.

Iedereen was muisstil en keken de jongens aan, opa vertelde de jongens dat iedereen al heel lang had uitgekeken naar de gene die het boek had uitgekozen om de reis te hervatten.

De priester zei, de wereld is moe jongens, ze heeft jullie hulp hard, hard nodig.

De jongens begrepen hier niets van, wel begonnen de jongens steeds meer in de mythes te geloven.

Dit is Spiros zei opa tegen Arie, een jeugdvriend van je vader.

Spiros en je vader zijn samen op zoek geweest naar het geheim van het boek toen ze jullie leeftijd hadden.

Maar ze hebben het nooit kunnen afmaken omdat je vader ziek werd van liefde.

Spiros had voor de jongens wat meegenomen, een kompas, zakmes, zaklantaarn en snorkels.

Dit zijn nog de spullen van je vader en van mijn toen we naar de schat zochten.

Ik heb nog iets voor jullie zei Spiros, zonder dit kan je niet reizen, loop maar mee naar de auto.

Vol verwachting liepen de jongens mee met Spiros, wat zou het kunnen zijn?

De jongens keken in de auto maar zagen niets, ze keken vol verwachting Spiros aan, Spiros lachte nee, nee daar kijk achter de auto.

De jongens keken achter de auto, nee! dat kon toch niet waar zijn, het enige wat ze konden zeggen was, wwwwhhhhhoouu.

Daar lag hij, hij was wit met een blauwe bies, een motorbootje met een buitenboordmotortje, een mast in het midden met een zeil, met aan de voorkant een klein witte kajuit.

De jongens vlogen Spiros in de armen, dank je wel Spiros dank je wel.

Een grote smile verscheen op Spiros z'n gezicht, dit is het zelfde bootje als waar je vader en ik samen het eiland mee heeft rond gevaren op zoek naar de schat.

Aan de voorkant stond in blauwe Griekse letters de naam van het bootje, Ποσειδώνας wat Poseidon betekende, dat is de Griekse God die zeelieden beschermde zei Spiros.

Morgen leg ik het bootje in het kleine haventje van Skala, aan de westkant van het eiland.

Met de fietsen is het maar een kwartiertje fietsen zei Spiros, en dan ook nog alleen maar bergje af, "perfect".

De jongens waren zo moe geworden van alle opwinding, dat ze aan tafel half in slaap vielen.

De jongens hebben nu hun rust nodig zei opa, het is bedtijd, morgen word het weer een lange spannende dag voor de jongens.

Ze werden door opa en Spiros opgetild en al slapend naar hun bed gebracht, wat een eerste dag.

2

De volgende ochtend waren opa en oma zoals gewoonlijk, weer vroeg waker om de dieren te voederen, het land te bewerken, eieren te rapen, en de geiten te melken.

Opa was alleen Skilo kwijt, waar kon die hond toch zitten?

Normaal liep Skilo altijd mee voor verse geitenmelk en een rauw eitje, om daarna de ezeltjes even te pesten.

Rekkend en strekkend met de slaap nog in hun ogen werden de jongens wakker.

Hé, daar was Skilo, hij lag midden in de slaapkamer van de jongens, heerlijk op het vloerkleed op z'n rug met z'n poten in de lucht te slapen, wat kon die hond snurken.

Hé, Skilo riepen de jongens, is je klokje kapot? met een snelle draai lag Skilo al gapend op zijn buik.

Net als de jongens strekte ook Skilo zich uit, het staartje druk kwispelend heen en weer, met ze drieën het avontuur tegemoet.

Er stond buiten zoals gewoonlijk al een heerlijk zonnetje met een verfrissend briesje.

Nog wat slaperig gingen de jongens aan tafel zitten, ellebogen op tafel hun hoofd rustend in hun handen.

Skilo nam even een sprintje naar opa en oma, want hij had nog iets tegoed, z'n melk en eitje, ben je er eindelijk slaapkop, zei oma.

Skilo kreeg z'n ontbijt van oma, verse geitenmelk met een eitje, voldaan liep hij terug en ging naast de jongens in de schaduw verder liggen slapen.

Ondertussen kwamen opa en oma aanlopen met de eieren, tomaten en melk voor het ontbijt.

De jongens stonden gelijk op, kalimera, kalimera jongens, de jongens hielpen opa en oma bij het dragen van de melk en eieren.

Zou oma eens een lekker gebakken eitje voor jullie maken jongens? Nou, nee oma gaat u maar bij opa zitten wij maken het ontbijt vandaag.

Enigszins verbaasd zei oma, wat een verwennerij jongens, de jongens maakte als eerst koffie voor opa en oma.

Koffie maken in Griekenland was wel anders dan in Nederland, in Griekenland had je in de ochtend geen hete koffie, maar een frapé, een soort ijskoffie die jongens al vaker gemaakt hadden in Nederland, voor de vader van Arie.

Opa en oma waren zeer verbaasd dat de jongens wisten hoe ze een frapé moesten maken.

O wat goed jongens, heerlijk onderuitgezakt met de ochtendzon op hun gezicht zaten opa en oma aan de frapé.

Snel haasten de jongen zich richting keuken waar ze de eieren aan het bakken waren, een roerei met verse kruiden, schijfjes tomaat, en stukjes feta eroverheen "heerlijk".

Vol trots presenteerde de jongens hun kookkunsten.

Ik had het zelf niet beter kunnen doen zei oma, een grote kan met melk in het midden, en een stapeltje vers gebakken pitabrood, zonder woorden zaten ze te smullen van het ontbijt.

Het was geweldig op de boerderij, tijdens je ontbijt de dieren om je heen, de geuren van bloemen en kruiden, het zonnetje, het was perfect om de dag te starten.

Oma pakte uit haar schort het klein notitieboekje van Jorgos.

De jongens waren het boekje bijna vergeten, er was gisteren ook zoveel gebeurd dat ze er totaal niet meer aan gedacht hadden.

Opa vertelde, voordat jullie in het boekje kijken moet ik jullie nog wat zeggen, ik heb Skilo nog nooit zo gezien, Skilo mag jullie wel.
Hij wijk niet van jullie zijden, ik denk dat ik Skilo maar met jullie mee laat gaan.
Het is een goede speurhond, Skilo kan je ook verdedigen als dat nodig is, en hij weet de weg mochten jullie verdwalen.
Skilo heeft ook de goede eigenschap om je te waarschuwen voor gevaar.
Wat denken jullie ervan, Skilo stond gelijk met gespitste oren de jongens aan te kijken.
De jongens vonden het een geweldig idee, ook Skilo stond te kwispelen, Skilo voelde precies wat er van hem verwacht werd, Skilo had wel zin in een avontuurtje.
Opa pakte een kaart van het eiland en lag hem uitgevouwen op tafel.
Voordat jullie op zoek gaan naar de schat moeten jullie eerst het eiland een beetje leren kennen, de wegen, de dorpjes, bergen enz.
De jongens bestudeerde de kaart goed tijdens het ontbijt, staken de kaart in de rugzak bij al hun andere spulletjes.
O ja, riepen de jongens, het notitieboekje van Jorgos, eindelijk konden ze er in kijken wat de laatste bladzijde vertelde, wat stond daar ook al weer?
Het was een gedeelte van een tekening, een stuk kustlijn met daarop een verborgen pad.
Het verborgen pad lag bij de grotten van Monolithos, het kasteel was ook getekend in het notitieboekje.
Zou het de jongens leiden naar de grot van de veerman Charon?
Ondanks het vele zoeken was het verborgen pad naar de grot nog nooit gevonden.
Opa vertelde wel dat ze rekening moesten houden dat oude en nieuwe kaarten verschillend waren van elkaar.
Ze moesten de juiste weg vinden voordat ze het verborgen pad konden vinden.
En die weg konden ze alleen vinden door het ongeschreven boek te beleven, die z'n geheim letter voor letter prijs gaf aan de jongens.

Als eerste gingen ze naar het kasteel bij Monolithos waar ze het gisteren over hadden gehad, Arie wist precies waar het kasteel lag.
Het was ongeveer dertig kilometer fietsen "een aardig stukje dus" maar op de terugweg konden ze altijd nog met opa mee terugrijden.
De jongens pakte hun rugzak gevuld met eten, drinken en hun spulletjes, ze sprongen op de fiets en riepen Skilo mee.
Kom Skilo, kom, al kwispelend volgde Skilo de jongens op weg naar Monolithos.
De jongens reden over de zanderige slingerweg de berg af richting Skala, met Skilo achter de jongens aan.
Tussen de naaldbomen door reden de jongens steeds verder de berg af.
De ochtendzon straalde hier en daar tussen de bomen door en verwarmde de grond.
De warme grond activeerde een geluid, het geluid van sjirpende krekels, wat na elke bocht harder en harder leek te worden.
Halverwege de berg gingen de naaldbomen over in olijfbomen en veldjes van de lokale Grieken die hier hun groentes en fruit verbouwden.
Beneden aan de hoofdweg aangekomen moesten ze links af, de weg was met van dat zwarte spul "asfalt".
De weg kronkelde langs de mooie kustlijn van noord door dorpjes en over bergen naar het zuiden van het eiland.
Arie vertelde dat het een stevige rit van 2 uur was, het was berg op en berg af.
Onderweg kwamen ze aan de kant van de weg waterbronnen tegen waar ze konden drinken, en hun waterflesjes konden vullen, ook Skilo was gek op het koele bronwater.

Halverwege Monolithos op de bergweg boven het dal stond er een omgebouwde caravan waar ze waterijs, limonade en anderen lekkernijen verkochten.

Dat was een mooie rustplaats om even bij te komen en een ijsje te kopen.

De rit ging verder over en tussen bergen door, aan de rechterkant zagen ze zo af en toe de zee, aan de linkerkant van de weg had je de roodbruine ruige bergwand.

Op de bergwand groeide lange groene naaldbomen met daar tussen door wilde geiten die de bergwand beklommen.

Eenmaal op de top van de eerste berg hadden ze een prachtig uitzicht over de diepblauwe zee. De jongens stopte en gingen aan de kant van de weg bij een uitzichtpunt zitten, een heerlijke bries verkoelde de jongens en Skilo.

Met als enige geluid de krekels op de achtergrond, met de geur van dennenbomen, en het uitzicht over de Egeïsche zee, namen de jongens samen met Skilo een koel flesje water.

Zonder woorden zaten de jongens naast elkaar met Skilo tussen hen in weg te dromen, de rust en de stilte namen bezit van je

Na een kwartiertje te zijn uitgerust besloten ze weer verder te fietsen.

Arie vertelde tegen Frans, we gaan nu naar beneden maar kijk goed uit voor wilde geiten, die lopen zo maar over de weg, dus laten we niet te hard naar beneden gaan.

Woef, woef, Skilo was het hier mee eens, anders moest hij zo hard rennen met z'n korte pootjes, nee de jongens zouden het rustig aan doen.

Ze zoefde de berg af, de wind door hun haren, hun benen recht vooruit gestrekt, en voor ze het wisten gingen ze toch te snel voor Skilo, z'n kleine honden pootjes konden dat gewoon niet bij houden.

De jongens hadden totaal geen erg meer in Skilo, nee..... ze waren helemaal in het afdalen.

Opeens waren ze dan ook Skilo kwijt, ze riepen, en riepen, Skilo!...Skilo! maar niets, wat nu?

Laten we maar verder fietsen, Skilo weet de weg wel hij kom wel thuis.

De jongens fietsten verder, op naar de caravan waar ze verkoelend waterijs verkochten.

Na een half uurtje fietsen zagen ze in de verte de caravan al staan, ze gingen nog even op de pedalen staan en raceten naar de caravan toe.

Met piepende banden kwamen ze voor de caravan tot stilstand, hé wat is dat nou?

De jongens waren stomverbaasd, hoe kon dat nou, daar lag Skilo in de schaduw, met een bak water naast hem gewoon lekker op z'n zij uit te rusten.

De jongens liepen naar Skilo, maar ze begrepen er niets van hoe kon dat nou?

De eigenaar van de caravan was van een vriend van opa, opa was daar al zo vaak geweest samen met Skilo.

Skilo is slimmer als dat je denk vertelde de vriend van opa.

Jullie zijn de berg af gekomen en moest de kronkelende weg volgen, Skilo echter is gewoon recht de berg afgelopen en heeft een heel stuk afgesneden, daardoor was hij hier veel eerder dan jullie.

Al lachend en hoofdschuddend namen de jongens plaats aan een van de houten picknicktafels naast de caravan, waar nog meer toeristen zaten te genieten van het uitzicht en een ijsje.

Het uitzicht was er ook super mooi, je keek zo het dal in en in de verte zag je de kleine eilanden, Makry, Strongyli en Tragoussa voor de kust liggen in de schitterende Egeïsche zee.

De jongens maken wat foto's van de eilanden met hun mobiele telefoon als aandenken.

Er hing ook een soort nevelachtige mist tussen de eilanden, de foto zal meer zijn als alleen een aandenken.

Na het ijsje en de cola pakte de jongens de fietsen weer voor het laatste stuk naar Monolithos.

Nu zouden de jongens rustig fietsen voor Skilo.

Het was nog ongeveer 9 km fietsen naar Monolithos met een redelijk vlakke weg voor de boeg.

De jongens fietsten rustig de stille verlaten weg af, zo nu en dan kwam er een auto voorbij, met om de kilometer een mooi vergezicht van een dorp, berg of de zee.

De zon brandde, de temperatuur liep op, ze waren toe aan weer een verkoeling.

Nog een klein stukje verder zei Arie, voorbij Monolithos heb je een klein verlaten strandje waar we lekker een duik kunnen nemen.

Na een halfuurtje fietsen kwamen ze dan aan in het dorpje Monolithos.

Het dorpje bestond eigenlijk gewoon uit de zelfde weg, alleen stonden er links van de weg huizen gebouwd, aan de rechterkant van de weg stonden de huizen tegen de bergwand aan gebouwd.

Op een terrasje zaten mannen backgammon te spelen, de oude vrouwtjes van het dorp zaten in de schaduw naast elkaar het laatste nieuws door te nemen, verder leek het dorpje wel uitgestorven.

Het dorpje was een paar honderd meter lang, je was er eigenlijk zo doorheen.

De jongens fietsen verder richting het strand, halverwege stopt Arie, kijk Frans daar is het kasteel van Monolithos.

Het kasteel was op een grijze met bomen begroeide rots gebouwd, er stonden alleen nog wat vervallen muren en een wit kapelletje op de berg.

Maar eerst gaan we beneden bij het strandje zwemmen, ze fietsen de hoofdweg af het zandpad op richting het strand.

Skilo sprintte vooruit, hij was gek op zwemmen in zee, aangekomen bij het strand gooide de jongens de fietsen neer, namen een sprint en doken het water in.

O ja, dat was heerlijk, het zeewater was een heerlijke 27 graden, de golven waren net groot genoeg om er in te kunnen duiken, Skilo ging he-le-maal los, rende van links naar rechts door de branding.

Na te zijn afgekoeld gingen de jongens op de handdoeken liggen en namen de broodjes die oma had gemaakt.

Vermoeid van het fietsen en het zwemmen vielen de jongens samen met Skilo in slaap op het strandje "je weet wel messimeri"

Na een klein uurtje werden de jongens wakker, samen met Skilo gingen de jongens het kleine strandje verkennen.

Het strandje was maar 10 meter diep en 100 meter lang, de begroeide bergwand langs het strand liep stijl omhoog.

Ze vonden typische dingen die je op het strand vindt, drijfhout, stuk vissersnet, scheepstouw, een stuk van een oud houten scheepsroer, en een stuk doek, het was een stuk van een piratenvlag, piraten in deze tijd?

Bijna op het einde van strand zag Frans een grot in de bergwand, de jongens dachten gelijk terug aan de veerman Charon die hier in een grot had gewoond.

De jongens doorzochte de hele grot, er waren duidelijk sporen dat hier vroeger mensen hadden geleefd.

Het was te donker om de grot verder te verkennen, Frans rende terug om de zaklantaarns te pakken.

Met de zaklantaarns konden ze dieper de grot in, met het licht van de zaklantaarnen zagen de jongens dat de grot niet heel diep was, na 6 meter zagen ze het eind van de grot al.

Een soort van stenen stoel, en een platte steen die als tafel gediend kon hebben stond er in de grot, duidelijk zichtbaar was de plek waar ze vroeger een open vuur hadden gehad.

Ze liepen terug de grot uit, verder was er niet veel te zien, totdat ze op de muren keken.

Op de muur waren reliëfs gekrast van kruizen, het was duidelijk dat ze in de goede richting zochten.

Ze liepen de grot uit en zochten het laatste stukje strand af, verder was er niets te vinden. Was dit dan toch de grot van Charon, maar er waren verder geen sporen van Charon in de grot.

Net toen de jongens terug wilden lopen stond Skilo op het eind van het strand te blaffen.

De jongens keken elkaar aan en liepen naar Skilo, ze hadden ondertussen wel geleerd dat Skilo een bijzondere hond was en dat hij iets gezien moest hebben.

Op het einde van het strand stond Skilo op een rots te blaffen, maar naar wat?

De jongens klommen met moeite de rots op, plat op hun buik liggend konden ze net over de rand van de rots kijken, nu zagen ze het ook.

Er lag achter de rots op het einde van het strand nog een grot verscholen, met daarvoor een soort uit de bergwand gehouwen aanlegplaats voor een bootje, zodat je toegang kreeg tot de grot.

Ze konden er alleen maar met een bootje komen, wacht eens zei Arie, dit is het werk voor de Poseidon, het nieuwe bootje van de jongens.

Voorzichtig klommen ze de rots af, we moeten het bootje er bij halen, het notitieboekje zei Arie.

De jongens keken in het notitieboekje van Arie z'n vader, de kustlijn kwam wel heel erg overheen met deze kustlijn, alleen het pad naar de grot konden ze niet vinden.

Maar het leek er wel op dan ze de grot van de veerman Charon hadden gevonden.

Ze konden niet wachten tot ze het verhaal aan opa konden vertellen, die de jongens zo meteen ophalen met z'n pick-up.

De jongens pakte hun rugzak en fietsen en liepen terug omhoog naar de weg waar opa al stond te wachten.

Toen de jongens het zandpad naar boven op liepen zagen de jongens opeens rechts in de rotswand een reliëf, het reliëf was waarschijnlijk de afbeelding van de veerman Charon, nu wisten de jongens het zeker dat ze goed zaten.

Boven aan de weg zat opa te wachten in z'n auto, een arm buiten het raampje, z'n hoofd naar links op zijn schouder.

Opa lag een dutje "messimeri" te doen in het zonnetje in z'n pick-up, zijn gesnurk kwam je tegemoet.

Voorzichtig gingen de jongens onder het raampje van de auto zitten waar opa z'n arm uit hing, giechelend trokken de jongens elk tegelijk aan een vinger van opa.

Opa schrok wakker, verdwaasd keek hij rond maar zag niets, opeens sprongen de jongens samen met Skilo op, aaaahhh....., jongens....opa schrok zijn eigen ondersteboven, stap maar gauw in de auto stelletje deugnieten.

De jongens gingen naast opa zitten en Skilo sprong op de achterbak van de auto.

Tijdens de autorit naar de boerderij vertelde de jongens honderd uit tegen opa, ze hadden zoveel meegemaakt en moesten morgen nog zoveel meer ontdekken en, en, en.

Rustig aan zei opa, vertel dadelijk alles maar op de boerderij ik ben zeer nieuwsgierig wat jullie allemaal ontdekt hebben.

Maar opa, we hebben morgen het bootje nodig om de grot van Charon te kunnen bereiken, kunnen we nu niet even langs het bootje rijden opa, alleen om het bootje vast te bekijken.

Nee jongens, morgen is het weer een nieuwe dag, we gaan eerst naar oma om lekker te eten.

Met een teleurgestelde stem gingen de jongens maar akkoord, oké opa.

Terugdenkend aan de dag van vandaag zaten de jongens stilletjes in de auto.

Opeens zei opa, het is ook veel te gevaarlijk om hier naar toe te varen zonder enige kennis van de kustlijn en de zee.

Maar opa, dat is de enige manier om er te komen, we moeten de grot onderzoeken het is onze eerste ontdekking in het boek.

Dit is de plek waar Jorgos was gebleven in z'n notitieboekje, denken we.

(Je moet weten in Griekenland heet iedereen bijna Jorgos, Spiros of Dimitrie dus als ze het over iemand hebben noemen ze het bijvoorbeeld Jorgos de zanger of Jorgos van Embona enz. zo weet iedereen over wie je het heb).

Het is al goed jongens, ik bel Jorgos de zanger wel, hij is geboren in Embona hij heeft z'n leven lang gevist in wateren rond het eiland.

Hij kent de wateren rond het eiland als geen ander, hij zal jullie naar de grot brengen met jullie bootje.

Jaaaa!! schreeuwde de jongens, bel hem nu opa! bel hem nu.

Opa pakte z'n telefoon en belde Jorgos op, opa nodigde Jorgos uit om op de boerderij te komen eten want opa had een klusje voor hem.

Nou jongens, Jorgos komt vanavond eten op de boerderij dan kunnen jullie het hem zelf vragen of hij jullie naar de grot toe wilt varen.

De jongens die nog een beetje teleurgesteld waren in het begin gingen nu helemaal los.

Zingend zeiden de jongens, morgen gaan we naar de grot, morgen gaan we naar de grot.

Nerveus zaten de jongens te wippen op hun stoel, terwijl opa rustig in de bergen de ene na de anderen bocht nam.

Skilo stond rechtop achter in laadbak van de auto, met zijn poten op het dak te loeien, Skilo wist precies waar ze morgen heen gingen en met wat, varen vond hij geweldig.

Opa sjokte met de auto het erf van de boerderij op, het was er altijd zo lekker rustig, het enige wat je er hoorde waren de dieren en de wind, de boerderij vertraagde de tijd.

Door de wind hoorde je de bladeren ritselen, de kipjes die tokken, de geiten mekkeren en de sprinkhanen tsjirpen, zoveel stilte waren de jongens niet gewend, alles leek ook langzamer te gaan op het eiland, veel rustiger, wat een heerlijk vrij gevoel gaf.

De blauwe raamluikjes van de keuken stonden open, Griekse liederen rolde door de ramen naar buiten, oma was aan het zingen terwijl ze de groentes aan het wassen was.

En met zo'n lach als alleen een oma die kan hebben keek ze de jongens aan, leuke dag gehad jongens, o ja een superdag oma.

We hebben de grot van Charon gevonden, zo zei oma, dat is al snel.

Maar gaat je eerst maar eens wassen voor het avondeten dan kunnen jullie mij er alles over vertellen tijdens het eten.

De jongens liepen naar de buitendouche, met al hun kleren nog aan namen ze snel een douche, zelfs Skilo ging even onder de douche om zich lekker af te koelen.

De jongens lagen hun rugzak in de slaapkamer en namen het oude ongeschreven boek mee naar de eettafel buiten.

Vermoeid zaten de jongens aan de lange houten eettafel, de zon ging net onder, opa stak zijn dagelijkse kampvuur aan, Skilo lag moe onder de tafel te snurken, en één voor één kwamen zoals elke avond weer vrienden en familie voor het eten van oma.

Mooie verhalen "mythes" rolde over tafel, terwijl het kampvuur de tafel verlichte.

De mannen hielpen oma bij het maken van het eten, rond de barbecue stonden ze een groot stuk vlees rond te draaien, aardappels te poffen en paprika's te grillen.

Na wat sterke verhalen en een hoop gelach was het eten klaar, het stuk vlees werd in het midden van de tafel gelegen waar oma voor iedereen een flink stuk vlees af snee. Snel namen de jongens wat te eten, ze vielen om van de honger. Iedereen was in gesprek met elkaar, er werd gezongen, gelachen en gedanst, terwijl het eten gewoon door ging, het eten was altijd een feest.

De jongens waren nu wel een beetje aan de Griekse gewoontes en temperament gewent. Opeens zagen de jongens een oude gamellen auto aankomen, luidruchtig kwam er iemand uit. Hella opa, daar zou je Jorgos de zanger hebben zei opa, eten, drinken, zingen en dansen, dat was Jorgos, Jorgos was een echte levensgenieter maar een met een hart van goud. Waar zijn die twee ondeugende jongens vroeg Jorgos, ik zie ze al en met twee handen tegelijk en met tien ongecontroleerde wiebelende vingers zat hij aan Frans zijn oor te friemelen, hella, ti kanete (wat betekend hoe gaat het met je) Een beetje geschrokken en verbouwereerd keek Frans Jorgos aan, ja Frans.....zo is Jorgos went er maar een beetje aan zei opa. Het eten en dansen ging ondertussen uren lang door, Jorgos begon te zingen en iedereen zong en klapte weer mee. Rond middernacht was iedereen voldaan en liep de avond op zijn einde. Het kampvuur werd langzaam minder, vrienden gingen één voor één weer naar huis toe. Opa zei tegen Jorgos, die als enige nog over was, de jongens wilden je nog wat vragen. Een beetje onwennig en niet wetend waar te beginnen vertelde de jongens hun verhaal, over het boek, de grot, en het bootje wat ze hadden gekregen. Het boek! zei Jorgos, is het hier, ja zeiden de jongens en ze lieten het boek aan Jorgos zien. Ooohhhh!! het boek! riep Jorgos, hij was blij dat het boek weer terug was. Jorgos had iets gezien toen hij aan het duiken was bij Kalithea, en hij had het vermoede dat het een aanwijzing kon zijn maar toen hij een dag later er weer ging duiken was het niet meer te vinden. De jongens zaten aan zijn lippen gekluisterd, wat heb je dan gezien Jorgos? Nou jongens je moet weten dat Kalithea goed of mooi zicht betekend. En Kalithea bestaat al sinds de Romeinse keizer Augustus, die leefde in het begin van onze jaartelling. Maar wat heb je nu gezien Jorgos, O ja, ik was aan het duiken naar octopus die zitten bij Kalithea verscholen in de rotswanden, jaaaa, maar wat heb je nu gezien.

O ja, ik zwom langs de rotswand en plots zwom ik langs een spleet in de rotsen met daar achter een grot. Ik heb daar vaak gedoken maar had nog nooit eerder deze grot gezien. Ik zwom een stuk naar de grot tot ik..... het klink misschien vreemd maar het leek wel of de grot verlicht werd, zoals de hemel 's nachts verlicht word door de sterren, het was prachtig en het had een enorme aantrekkingskracht. Duizenden kleine dansende lichtjes verlichten de grot, de lichtjes schoten heen en weer zoals vuurvliegjes in de nacht. Mij zuurstoffles raakte leeg dus ik moest terug naar de oppervlakte, ik zwom naar de oppervlakte keek nog een keer achter om..... en het leek wel of als de grot zichzelf afsloot. De volgende dag ben ik weer terug gegaan om te kijken of ik de grot kon vinden. Ik heb er nog vaak naar gezocht maar heb hem nooit meer kunnen vinden. De jongens zaten met open mond aandachtig naar Jorgos te luisteren, ze pakte het oude boek erbij, er waren alweer bladzijden gevuld met woorden en oude prenten.

Ze waren op de goede weg, de bladzijden met de dorpjes Monolithos, Kalithea, en Filerimos waren bijna volledig herschreven, nu moesten deze bladzijden nog beleefd worden.

Ze konden bijna de bladzijden helemaal lezen, wat opviel was dat Kalithea met vette hoofdletters geschreven stond?

De jongens keken Jorgos aan en zonder een woord te kunnen uitbrengen wezen ze het vet gedrukte Kalithea aan, daar waar Jorgos de grot had gezien.

Was dat dan de grot van de veerman Charon?

Er waren nu zoveel aanknopingspunten, ze wisten niet waar ze als eerste moesten beginnen.

Kunnen we daar een keer gaan duiken bij Kalithea vroegen de jongens aan Jorgos.

Natuurlijk we gaan wel een keer duiken bij Kalithea, maar jullie hadden toch een vraag.

De jongens waren bijna hun vraag vergeten na Jorgos zijn verhaal, ze vertelde aan Jorgos wat ze vandaag hadden ontdekt.

Ze hadden waarschijnlijk de grot gevonden van de veerman Charon, maar de grot was alleen bereikbaar via het water met de poseidon.

Opa vertelde ons dat het te gevaarlijk was om daar zelf heen te varen zonder enige kennis van de kustlijn en met zijn gevaarlijke onder water rotsen, het is namelijk bij Monolithos.

En onze vraag is of je ons daar heen wilt varen met ons bootje de poseidon.

Het is inderdaad een gevaarlijk stuk water om te varen vertelde Jorgos.

Je heb er veel onderwater rotsen, gevaarlijke stromingen, hoge golven, je moet er goed de vaarroute weten, maar ik kan je er morgen wel naar toe varen.

De jongens waren gelijk weer klaarwakker, morgenochtend gaan we naar het bootje toe voor de sleutel dan kunnen we gelijk naar Monolithos varen.

Ho, ho zei Jorgos, 's morgens vroeg staat er te veel wind om er naar toe te varen, dat kan alleen in de middag, dan is de zee een stuk kalmer en zijn de golven minder hoog.

En ik moet 's morgens nog naar mij landje toe om tomaten te plukken, maar daarna kunnen we naar Monolithos varen.

Dat vonden de jongens een geweldig plan, dan kunnen we 's morgens naar monte Smith fietsen om daar wat speurwerk te doen, in het gesteente van de berg lagen fossielen en schelpen verborgen uit de tijd dat Helios het eiland kreeg van Zeus.

Ook kunnen we gelijk het klooster van Filerimos bezoeken, bij het klooster zouden we de richting kunnen vinden die ons naar de rustplaats van de veerman Charon zal wijzen.

Maar voor ze naar bed gingen pakte de jongens het boek en lazen wat het boek nu allemaal had prijs gegeven.

Samen met Jorgos sloegen ze het boek open en in de oud letter type die het boek schreef waren nieuwe woorden bijgeschreven in het boek, ze begonnen te lezen.

De veerman zal je verder helpen nadat je de grot ben gepasseerd ,zing het lied en de grot open zich .

Dat was de eerste regel in het boek, de grotten bij Monolithos waren inderdaad de grotten die de jongens zochten.

Maar voor je de grot mocht betreden moet eerst de veerman Charon geëerd worden op zijn rustplaats.

Eenmaal op Filerimos zullen de bomen je in de richting wijzen van zijn rustplaats.

Op de volgende bladzijden stond het volgend raadsel, in anderen tijden zal de ridder je verder helpen, het boek zal je naar het licht leiden waarnaar je de ridder zal ontmoeten.

Het volgende raadsel, zoek in het Olympische stadion naar de sleutel onder de steen waar Diagoras heeft gezeten, deze sleutel zal na het licht deuren openen.

Volgend raadsel, het geheime pad van de veerman breng je niet naar hem toe, maar de veerman zal je terug brengen naar het zandpad waar moederaarde- je hulp nodig heeft

Dit waren de raadsels die ze moesten gaan vinden, het werd spannender en spannender. Ze moesten dus beginnen om de veerman te eren op zijn rustplaats zodat ze de grot konden betreden.

En de sleutel van Diagoras en de ridder leken bij elkaar te horen, verbonden door het licht. Jorgos vertelde de jongens dat ze het eren van de veerman heel serieus moeten nemen, als je een ding vergeet of niet goed uitvoert, dan zal het boek je niet verder brengen.

De jongens beloofde dat ze het zeer serieus namen.

Morgen gingen ze als eerste op zoek naar de rustplaats van de veerman om hem te eren, maar hoe eren we de veerman Charon eigenlijk vroeg Frans?

Jorgos zei, Rhodos wordt ook wel het rozen eiland genoemd, bloemen waren en zijn nog steeds belangrijk op Rhodos, verder is een lokale drank nodig voor het eren van zeelieden.

De jongens sloegen alles goed op wat Jorgos hun vertelden.

Ondertussen was het bijna middernacht geworden en de jongens waren bekaf.

Ze moesten morgenochtend weer vroeg op, om zes uur in de ochtend gingen ze met hun mountainbike op pad, ze hadden morgen een drukke dag voor de boeg.

Jorgos de zanger zou de jongens oppikken bij de tempel van Apollo, rond een uur of 1, dan hadden de jongens de tijd om de veerman te eren als ze hem konden vinden.

Kalinychta, avrio riep Jorgos, (wat goedenacht en tot morgen betekende).

Jorgos reed met zijn oude auto naar huis en de jongens sjokte naar binnen om te gaan slapen.

Maar niet voordat ze nog een keer naar de maan en naar de sterrenhemel hadden gekeken, op de boerderij was er minder licht daardoor waren de sterren veel beter zichtbaar.

De hemel stond vol met sterren, zoveel sterren hadden ze in de stad waar ze woonde nog nooit gezien.

Opa stond tussen de jongens in mee te kijken naar de sterren, lag zijn arm op de schouders van de jongens en zei, kom jongens we gaan slapen.

Moe liepen ze naar binnen terwijl ze in de verte het autootje van Jorgos door de bergen heen hoorde rijden.

Ze hadden hun kleren nog niet uit of ze vielen voldaan in slaap, dromend naar de volgende dag, wat een eiland.

3

De jongens waren gisteren zo moe dat ze als een blok hadden geslapen.
De eerste zonnestralen kwamen al door het open staande raam naar binnen, Skilo rekte zich uit en sjokte eerst naar buiten toe.
Skilo moest eerst toch wel nodig een plasje doen voordat hij de jongens ging wekken.
Oma was al weer aan het schoonmaken en zoals altijd, eten aan het voorbereiden.
Goedemorgen Skilo zei oma, kwispelend liep hij naar oma en gaf haar vertederende lik.
Opa was ook al op pad, hij moest de geiten van een vriend naar een ander veld brengen waar meer schaduw was voor de geiten.
Gaaf de jongens maar eens wakker maken zei oma tegen Skilo, Skilo sjokte naar de slaapkamer kroop voorzichtig één voor één bij de jongens onder het laken en duwde z'n koude natte neus tegen de rug van de jongens aan.
Oooohhh! Skilo, de jongens waren klaarwakker, het was Skilo weer eens gelukt.
Met hun ogen dik van de slaap, liepen ze traag naar keukentafel en plofte op een stoel.
Ook goedemorgen jongens, sorry oma, goedemorgen oma zeiden de jongens, oma lachte eens beetje, toch wel vermoeiend zo'n avontuur hè jongens, ja oma.
Nou ga je maar snel wassen jongens ik heb voor jullie een ontbijt in je rugzak gedaan want jullie moeten zo weer op pad.
De jongens vroegen aan oma, en Spiros, heeft Spiros nog gebeld oma?
Spiros zou het bootje vandaag in de haven van Skala zou breng, je moet daar om acht uur zijn zei oma.
De jongens waren nu wakker, het bootje! met de kriebels in hun buik gaven ze elkaar een high five, yes! het tempo van de jongens ging in een rap tempo omhoog.
Ze konden niet meer wachten, ze hadden nog maar één uur om naar de haven te fietsen dus werd het tijd om te vertrekken.
Met een volle rugzak sprongen de jongens op de mountainbike en vertrokken richting Skala.
Skala het kleine dorpje met het vissershaventje waar het bootje de poseidon zijn ligplaats had.
Oma zei tegen Skilo, zijn ze je nou gewoon vergeten Skilo, volg de jongens maar en zorg dat ze niets overkomt, ga maar Skilo.
Skilo rende parmantig achter de jongens aan, het werd al echt een team.

De jongens gingen over de onverharde weg de berg af, ze reden langs andere boerderijen, waar de boeren en boerinnen bezig waren hun land te bewerken voordat het te warm werd.
Er waren kleine velden met watermeloen, koolsoorten, aardappels, bietenkorven, en nog veel meer.
Waar de berg te ruig was gingen de velden over in naaldbomen, waar de geiten en schapen vrij tussen door liepen te scharrelen.
Verder de berg af waren de wijnranken en ontzettend veel olijfbomen.
Langs de weg stond hier en daar een stenen bak waar zuiverbronwater in uit kwam, wat je zo kon drinken of je fles mee kon vullen, Skilo nam daar ook gretig gebruik van.
Eenmaal beneden aan berg aangekomen moesten de jongens deze keer rechts af, de dubbelbaans asfaltweg op.
Vanwaar het nog maar een klein stukje fietsen was tot Skala, waar het bootje dobberend in de haven lag te wachten op de jongens.
Het stukje weg naar Skala had een ruige uitstraling, aan de rechterkant de roodbruine bergen, links waren er verlaten landjes en oude vervallen natuurstenen huizen, beschadigt door de tand des tijd en eerdere aardbevingen.

Zo nu en dan doken er ook een nieuwe witte huizen tussendoor op, naar mate de jongens dichterbij Skala kwamen, kwamen er ook meer nieuwere huizen, in groepjes om elkaar heen maar te weinig huizen om het een dorpje te noemen.

De jongens volgde de weg tot aan het restaurant, waar aan de kant van de weg het bordje stond, Skala haven links af.

Nadat ze linksaf waren geslagen moesten ze gelijk bij de T-kruising weer links, dan rechtdoor de weg vervolgen naar het kleine haventje.

In het haventje lagen wat vissersbootjes en een kleine ferryboot, op de kade lagen gele vissersnetten die de vissers aan het repareren waren.

Het stille haventje was net aan het ontwaken, kalimera zeiden de jongens tegen de vissers. De vissers keken op naar de jongens en groeten de jongens terug, kalimera antwoordde de vissers.

De tijd leek wel te hebben stil gestaan in het haventje, alleen de ferry en de nieuwe auto's verraden de vooruitgang van het eiland, "vooruitgang?"

Een beetje onwennig en terughoudend tuurden de jongens de haven af, opzoek naar hun bootje.

Maar nee, ze konden hem niet vinden, wat nu dachten de jongens?

Skilo wist het wel, hij blafte naar de jongens, hij zat aan de linker kant van het haventje op het terras van een kleine taverne.

De taverne had tien tafeltjes buiten op het terras, de waterfonteintje en de bloempotten met daarin kruiden voor lokale gerechten vulde het terras.

Hallo Skilo, zei de serveerster van de taverne, waar is opa Skilo, of ben je alleen?

De jongens liepen naar de serveerster toe en zeiden Skilo hoort bij ons, aaahhh zei de serveerster de jongens met het boek.

Het leek wel of iedereen op het eiland van het boek af wist dachten de jongens.

Káthetai zei de serveerster, wat neemt plaats betekende, de jongens namen plaats op het terrasje vanaf waar ze goed de haven konden overzien, zodat ze het bootje zagen aankomen als het de haven binnen vaarde.

Ze bestelde twee cola, in het beste Grieks van de jongens vroegen ze aan de serveerster of ze Spiros kon, met het bootje de poseidon.

Né zij de serveerster, (Né wat ja betekende) Spiros éinai psária, de serveerster sprak alleen Grieks en een heel klein beetje Engels.

De jongens dachten na, éinai psária? wat betekent dat ook al weer, opeens hadden ze het, psari dat betekend vis, hij is natuurlijk nog aan het vissen met het bootje.

De jongens konden nu alleen nog maar wachten tot dat Spiros de haven in zal varen.

Er ging een half uurtje voorbij, ondertussen hadden de jongens in het boek gekeken, er waren volledige plaatsnamen tevoorschijn gekomen.

Het waren dorpjes die ze op de landkaart hadden zien staan, de dorpjes waren Kamiros, Soroni, Kremasti, Trianda en Ixia.

Alleen stond Kamiros in grote letters, dat vonden de jongens wel wat vreemd, ze wisten niet goed wat het betekende, waarom stond het in hoofdletters?

Voor hun ogen zagen ze in het boek een kaart verschijnen van het eiland, eerst werden de contouren van het eiland in het boek gebrand, daarna de dorpjes, en vanaf Skala werd er een lijn in het boek gebrand wat van dorp naar dorp ging van het te volgende pad naar het eerste raadsel.

Hun adem stokte ze keken elkaar aan en sloegen snel het boek dicht, keken in het rond of niemand het had gezien.

De jongens besloten het tegen niemand te vertellen wat ze hadden gezien, wie zou het trouwens geloven, nee dit was hun geheim.

De jongens werden nu wel een beetje ongeduldig van al dat wachten op Spiros.

Totdat Skilo opeens ging zitten richting de haven, de oren gespitst z'n kop half heen en weer draaiend om de geluiden beter op te kunnen vangen, hij begon te blaffen en keek de jongens aan.

De jongens keken de haven in maar zagen niets, af Skilo, er is niets zeiden de jongens.

Een beetje teleurgesteld ging Skilo zacht jankend met zijn kop tussen z'n voorpoten liggen, maar wel de haven in de gaten houdend.

Maar nog geen minuut later kwam het bootje de poseidon de hoek om varen, Skilo had hem al lang horen aankomen met z'n uitzonderlijke gehoor.

De jongens sprongen op en rende naar de kade, al zwaaiend kwam Spiros aanvaren en lag het bootje aan de kade aan.

Met trots liet Spiros z'n vangst zien, hij had kreeft en octopus gevangen, dit is voor het avond eten jongens.

Vanavond gaan we op het strand met zijn allen barbecueën, dat leek de jongens wel wat.

Spiros gaf de sleutel van het bootje aan de jongens, belooft wel dat je nooit met een te harde wind de haven uit gaat, vraag aan de vissers of het veilig is om de haven te verlaten.

Dat beloven we Spiros zeiden de jongens.

Het bootje was prachtig, zeker nu de jongens hem voor het eerst in het water zagen liggen.

Ze inspecteerde elk hoekje en gaatje van het bootje, ze zagen zichzelf al langs de kust varen of lekker vissen, ze waren nu kapitein van de poseidon ze waren zo trots op het bootje.

Maar eerst moesten de jongens via Trianda naar de berg Filerimos, waar de jongens de weg gewezen zou worden waar ze de veerman Charon moesten eren.

De route was gemakkelijk, het was gewoon de kustweg volgen en ze reden zo Trianda in, zoals het boek het had uitgestippeld.

Met de wind in de rug fietsten ze richting het noorden, via Kamiros ging het langs Soroni, Paradissi, Kremasti zo naar Trianda.

Het was een fietstocht van toch nog 40 kilometer, maar ze waren ruim op tijd vertrokken.

De eerste kilometers leek het wel of het eiland verlaten was, zo nu en dan een verdwaalde toerist, of een eenzaam verlaten huis maar verder niets.

Wat wel constant aanwezig was dat was de zee, de golven hoorde je het strand op rollen.

Skilo die niet zo van het asfalt hield rende met de jongens mee via het strand, dat was ook lekkerder aan z'n pootje.

Halverwege Kamiros fietsten de jongens direct langs het strand, met aan de rechterkant de steeds hoger wordende bergen, met hier en daar wilde geiten op de rotsen, met de wind in de rug en al het moois waren ze eigenlijk zo bij Kamiros.

Bij Kamiros lag ook de antieke stad Kamiros op de heuvel, de stad was in niveaus gebouwd met helemaal bovenaan een tempel, Akropolis en een wateropslag, de stad werd al bewoond voor onze jaartelling en was 850 jaar lang bewoond geweest.

Skilo inmiddels moe geworden liep opeens hard vooruit, de jongens moesten hem wel volgen. Bij een restaurantje liep Skilo het terras op, de jongens zetten snel hun fietsen weg en liepen Skilo achterna.

Na wat rond kijken hoorde ze Skilo blaffen, of hij wilde zeggen kom hier heen, wat de jongens dan ook deden, want Skilo blafte nooit voor niets.

Ze namen plaats op het grote terras wat direct aan zee lag, onderaan het terras lag een klein zandstrandje, het was de perfecte plek om even uit te rusten en wat te drinken.
De ober kwam langs en net als bij de vorige taverne het eerste was,..... heeeee! Skilo, jij hier. Iedereen kende Skilo, ook omdat hij altijd overal mee naar toe ging met opa.
De ober zei, jongens iedereen die hier gebracht word door Skilo hoeft niets te betalen voor z'n drankje.
Skilo kreeg als beloning een bak ijskoud water en wat vers vlees van de ober.
De jongens namen twee flesjes water en liepen naar het strandje toe, Skilo rende vooruit. Sprintte heen en weer door de branding, hij was weer door het dolle heen, Skilo moest in een vorig leven een zeehond geweest zijn, dat kon toch niet anders.
Het was een aangename verkoeling, ook voor de jongens was het strandje waar Skilo ze mee naar toegenomen had een welkome verfrissende verrassing.
Na een half uurtje zwemmen gingen de jongen op het strand op de ligbedden zitten, Skilo zo slim als hij is ging onder het ligbed liggen, lekker in de schaduw.
De jongens namen de landkaart op schoot voor het tweede gedeelte van hun reis naar Filerimos, die via Soroni en Paradissi verliep.

De ober kwam aanlopen met nog twee flesjes water voor de jongens, waar zijn jullie naar toe op weg vroeg de ober?
De jongens vertelde de ober naar Trianda, naar de berg Filerimos naar het klooster.
Aaahhhaaa zei de ober, een leuk dorpje Trianda, heel vroeger was het zelfs de hoofdstad van Rhodos.
Op Filerimos staat nog een oud klooster, met een mooi uitzicht over Trianda en Ixia.
Tegenover het klooster staat een hoog kruis waar je op kan, waar je dan een geweldig uitzicht heb tot voorbij Kremasti tot aan het vliegveld.
Bij het klooster schijnen soms vreemde dingen te gebeuren vertelde de ober tegen de jongens. Volgens sommige mensen is het net of sommige kloosterkamertjes in het klooster nog steeds bewoond worden door de monniken.
Wachtend op hulp voor het vervullen van hun opdracht, het schijnt dat deze monniken je de juiste weg laten zien, maar goed zo gaat de mythe.

Snel schreven de jongens de woorden van de ober op in het notitieboekje, ze pakte snel het oude boek erbij, gingen naar de bladzijde met de namen van de dorpjes erop.
Op de bladzijde waar de kaart met het te volgen pad stond, werd voor hun ogen de bladzijde woord voor woord gevuld terwijl ze het boek vast hielden.
Het boek gaf de jongens duidelijke instructies, de bladzijde vertelde de jongens.
Zij die zich naar het dorp Trianda begeven, en onder aan de berg Filerimos de steile bergweg naar boven beklimmen, zullen zich eenmaal te zijn aangekomen bij het klooster moeten laten leiden in de richting waarin zij moeten zoeken naar de veerman Charon, die rustende is.
Bomen zullen je de richting van de rustplaats aanwijzen van de veerman.
Nu begrepen de jongens waarom Kamiros in grote letters was geschreven.
Ze moesten contact maken met de ober voor deze informatie, en Skilo had de jongens naar hem toe geleid, alsof Skilo wist waar de jongens naar op zoek waren.
De jongens bedankte de ober voor het water en voor de informatie, maar ze moesten nu snel weer verder.
Het was nog een heel stuk fietsen en ze hadden om één uur een afspraak met Jorgos de zanger.